

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

314 Disp. IV. De principio individuationis.

runt forma semper est limitabilis per materiam, & non limitans materiam, hæc autem semper est limitata per formam; unde sicut illa ratione forme est radix, & principium fontinale esse specifici, sic eadem ratione materia est radix, & fontinale principium esse individualis in sententia Thomistarum, cuius schola dissipatur in hac parte ponendo formam, & materiam mutuo se limitare ad esse individuale in diverso genere causæ, ut à nobis probatum manet; quod forsitan perpendens Magister Bannez 1. lib. de gener. q. 3. art. 7. in 3. conclus. habet satis exploratum in doctrina Thomistica materiam non posse reddi individuum per formam, sed recurrendum esse ad quantitatem his expressis verbis. Hæc materia effici non potest hæc per formam, cum ipsa de se sit communicabilis, sed per quantitatem, de cuius ratione est naturam distinguere; quomodo ergo ponens quantitatem solum conditionem, sine qua non, se remittit, respondens ad primum ex duobus quæ contra hanc interpretationem proposuerat argumentis ad art. 7. sicutatem ut ostendat individuationem substantialem materiæ eo quod ibidem probabiliter explicuerat modum hunc limitationis materiæ per formam, & formam per materiam in diverso genere causæ, non advertens hunc modum limitandi materiam ab ipsa solum esse positum ut probabilem; & tandem in 3. conclusione ut magis Thomisticum oppositum asseruisse: tota tua interpretatio de materia signata quantitate, cui potissimum hæret, certe deficit ab Schola Thomistarum.

Ex quibus colligitur evidenter quantam vim, ac pulchritudinem habeat veritas nostræ sententiæ, siquidem ipsos Thomistas ita titubare facit, ac in sua sententia labantes reddit, ita ut maiorum gentium Magistros in Schola Thomistica cogat ab illorum sententia aliquando deficere, & tantum inter ipsos discrepare; in quo eodem modo, ac in doctrina catholica elucet veritas; nam ut fides Christiana sua constantia, & pulchritudine attrahit ipsos adversarios, facitque ut à doctrinis fidei catholice adversariis discedant: sic similiter constantia nostræ opinionis, ac pulchritudo adversarios allicit, ipsosque cogit, ut relictæ ea opinandi, & explicationum varietate circa materiam signatam, ad unitatem, quod fortius, & principalius argumentum est veritatis doctrinæ nostræ, quæ ex solutione argumentorum, & demonstrationibus factis clarissime patet.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversaria solvuntur.

38 Ad primum respondetur principium individuationis aliud posse esse physicum, & aliud metaphysicum, in univsumque non omnem substantiam individuum habere principium physicum suæ individuationis, sed solum quæ compositæ sunt ex partibus physicis, materia scilicet, & forma, principiumque individuationis metaphysicum esse ipsam rei entitatem, solumque penes inadæquatos conceptus nostros distingui in ea naturam specificam, & differentiam individua-
lem illam contrahentem; quare hæcceitas in nostra sententia ex natura rei non differt à natura specifica, quam contrahit, unde non sequitur à

parte rei naturam specificam formaliter esse universalem, vel indifferentem, ad universalitatem, & singularitatem. Item neque sequitur hæcceitatem per aliam hæcceitatem futuram hanc, & singularem; sicut neque sequitur rationem communem differentie specificæ contrahi per aliam differentiam specificam; sed quemadmodum alibi dictum est differentias specificas seipsis confuse conceptis convenire, & seipsis expresse conceptis differre, communemque rationem differentie specificæ contrahi, & participari ab hac differentia per maiorem expressionem ex parte contrahentium. Ità similiter dicimus de differentia individuali rationem scilicet communem abstractam ab hac, & illa hæcceitate non egere alia hæcceitate, per quam reddatur hæc, & singularis, cum ipsa intime, & essentialiter imbibita, & inclusa sit in quacunque ultima ratione potente illam contrahere.

Insuper addo differentiam individua-
lem contractivam naturæ specificæ substantialis esse substantialem; est enim eadem entitas, & realitas cum illa; unde non potest sumi nec à quantitate, quia est accedens, nec à materia prima, quia est communis multis individuis numero distinctis, & etiam, quia potest dari individuatō vera, & realis sine eo quod sumatur à materia prima. Nam Angelus Gabriel distinguitur non solum specie, sed etiam numero ab Angelo Michaelē, quia Angelus Gabriel non solum habet essentiam specificam, sed etiam naturam illam individuatam per differentiam individua-
lem; unde verum individuum est Gabriel, ac proinde non solum specie distinctum, sed etiam individualiter à Michaelē. De hac enim individuatione Gabrielis interrogo ab adversariis à quo sumatur: non à materia, quia in Gabriele nulla materia prima datur; unde falsum est principium adversariorum asserentium omnem individuationem sumi à materia prima, siquidem vera individuatō est Gabrielis Angeli, quæ minime sumitur à materia, cum nulla materia detur in tali Angelo, unde verius dicitur sumi talem individuationem à forma totius Angeli, seu ab actu completo ipsius naturæ, & sic verius etiam erit individuationem in substantia corporea non sumi à materia, licet illa detur, sed à forma compositi, & ab actu substantiali ipsius. Deinde Angelus habet distinctos numero motus locales, distinctas præsentias, cognitiones, & volitiones solo numero distinctas, & tamen earum rerum individuatō, quia est spiritalis, non sumitur à materia; ergo aliquæ individuationes intra eandem speciem non sumuntur à materia.

Dices eas res individuari ab ipso Angelo, qui est subiectum illorum accidentium. Contra: ergo iam univsum multiplicatio individuationis non sumitur à materia prima, sed à rebus spiritalibus.

Ad secundum optime ait P. Suarez nullam habere efficaciam, quia est longe diversa ratio de subiecto inhaesionis, & de subiecto prædicationis; quamvis enim excogitari possit quædam proportio inter hæc duo subiecta; nam superius comparatur ad inferius sibi subiectum ut forma datus esse, tamen simpliciter non sunt eiusdem rationis, neque vnum fundatur in alio; unde in simplicibus substantiis est subiectio, seu subordinatio inferiorum ad superiora sive subiecto inhaesionis, sive informationis; adde id, quod est subiectum

Quæst. V. Vtrum principium, &c. 315

Ad prædicationis ex se non esse imperfectius suo prædicato superiori, sicut materia quæ est primum subiectum, est inferior forma, & ideo necessarium non esse ut id, quod est primum subiectum in ordine generationis, & imperfectior sit primum principium, & fundamentum individui, quod est primum subiectum ordine prædicationis, continens in se omnem perfectionem superiorum, & addens aliquid proprium, quo illa veluti complet, ac perficit.

QVÆSTIO V.

Vtrum forma sit principium individuationis in subiectis corporeis, & in materia, ac forma quod sit principium individuationis earum?

SECTIO I.

Sententia Adversaria proponitur.

RIMA sententia asserit principium individuationis non esse formam: probatur sic primo, quia principium individuationis debet esse incommunicabile; sed forma est communicabilis materię ut subiecto: ergo forma non est principium individuationis; maior est evidens, quia principium, & principiatum debent habere proportionem; sed principiatum, quod est individuum, est incommunicabile multis: ergo etiam principium talis individui debet esse incommunicabile.

Secundo sic probatur; quia differentia individualis est differentia materialis; & differentia specifica formalis: ergo differentia individualis sumitur a materia specifica, & non a forma.

Tertio, quia differentia specifica habet pro principio physico id, per quod distinguimur specie, & differentia individualis est id, per quod distinguimur numero, sed per formam distinguuntur homo ab equo specie: ergo differentia specifica sumitur a forma, & differentia numerica debet sumi a materia, quia per distinctas materias numero distinguimur. Probatur hæc consequentia, quia si differentia individualis sumeretur a forma distincta individua numero distinguerentur formaliter; unde, & essentialiter, quod est absurdum. Deinde unitas individualis non esset iam carentia divisionis per principia materialia, sed etiam per principia formalia limitativa in genere causa formalis principij materialis.

Secunda sententia asserit neque formam, neque materiam posse habere suam individuationem ex propria entitate; & probatur.

Primo, quia nec materia, nec forma cum alia materia, & cum alia forma differunt se totis, neque sunt primo diversæ, itavt in nullo assimilentur, neque convenient: ergo principium individuationis earum non est tota entitas, quia principium individuationis est principium distinctionis dissimilitudinis, & disconvenientiæ. Antecedens certum est, ac satis notum, consequentia patet: forma Petri, & materia Petri ex vna parte, & ex alia forma Pauli, & materia eius non sunt dissimiles, diversæ, vel distinctæ se totis; sed si tota entitas heret principium individuationis; & distinctionis formæ, & materiæ Petri a materia, & forma Pauli, tales materiæ, & formæ se totis differrent, & dissimiles forent, nec posset assignari in illa eadem entitate aliud, in quo disconvenient, & differrent, & aliud in quo convenient, & assimilarentur: ergo tota entitas illarum non est principium individuationis. Patet minor, quia si tota entitas est principium disconveniendi, & distinguendi, secundum totam entitatem dissimilarentur: ergo ita se totis distinguerentur, ut in nullo convenient.

Confirmatur eadem minor; quia principia individualia debent esse ita primo diversa, ut in nullo univoco convenient, & assimilentur; sed per te tota entitas formæ Petri est principium individuationis eius: ergo secundum totam entitatem dissimilatur a forma Pauli; ergo in nulla ratione convenient, quod est absurdum; nam hæc forma Petri, & illa forma Pauli conveniunt in aliquo univoco, & specifico conceptu, non ergo ab illis potest desumi principium individuationis, & consequenter falsum est, quod seipsis suæque propria entitate sine habitudine ad aliud, tanquam ad radicem formæ ut materia sit individua.

Secundo, tota entitas includit essentiam, & gradum hæccitatis; sed individuat non sumitur ab essentia præcise, quia hæc non determinat hæc potius, quam illam individuationem, neque ab hæccitate, quia ut supra dicebamus huius hæccitatis radicem, & principium quærimus, quare potius huic essentia, quam alteri conveniat: ergo individuat non sumitur a propria entitate.

Tertio conceptus entitatis supra essentiam nihil aliud addit, nisi singularitatem, hæccitatem, & individualement differentiam: sed essentia secundum se non potest esse principium individuationis, quia est indifferens, & de ipso gradu individuali difficultas est, a quo in huiusmodi essentia originetur: ergo entitas, ut entitas est formæ vel materiæ, quæ nihil est aliud in ista formalitate, quam essentia pro ut individua, non est principium individuationis, quia hoc est quod quærimus, unde habeat hæc essentia, supposito quod ex se est indifferens quod illi determinate conveniat huiusmodi hæccitas, & individuat.

Quarto, ut forma, v. g. vel materia ut sic red- datur individua, & hæc entitates egent gradu positivo addito quod sit hæccitas, vel individualis differentia: ergo ex se ipsa non est principium huius individuationis, seu hæccitatis; antecedens est certum, ex dictis in Dialectica, sed supposito quod hæc forma est singularis, & individua per gradum sibi additum positivum ex se, & per se non determinat hanc individuationem, sed ad ipsam est indifferens: ergo hæc forma se ipsa non est principium individuationis propriæ; minor patet, quia eo quod res materiales secundum se sunt indifferentes ad hanc vel illam individuationem, additur metaphysice loquendo gradus positivus, quo hæc forma trahatur ad fundandam hanc negationem, quam unitas individualis importat, ad differentiam Dei, & Angelorum, quorum naturæ cum ex se non sint communicabiles multis per divisionem in ipsis, ex se sunt singulares, & determinant absque positivo addito hanc negationem in qua consistit formaliter individuum: habemus ergo quod forma secundum se non est

Rr 2 princ